

РЕШЕНИЕ

№ 1613

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 100-ЕН СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНД

при участието на секретаря ДВН
като разгледа докладваното от ЯНД Административно наказателно дело № 20221110209861 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на В. Г. Г. , ЕГН:***** срещу наказателно постановление (НП) изх. № СОА22-РД11-583 на заместник кмет на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на жалбоподателя на основание чл. 22, ал. 5 от ЗМСМА във вр. с чл. 178е от ЗДвП и чл. 53, ал. 1 от ЗАНН е наложено административно наказание глоба в размер на 50,00 /петдесет/ лева за нарушение на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП.

С жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на НП. Жалбоподателят посочва, че така отразеното в обстоятелствената част на НП не отговоря на обективната истина като се изтъква довод, че западната част на обозначения в акта тротоар, находящ се на ул. „Сотир Андонов“, където е паркирал жалбоподателят, попада в поземлен имот, който е частна собственост и спрямо който Столична община не се явява „лице, стопанисващо пътя“ по смисъла на чл. 167 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/. За това поведение на жалбоподателя и в негово отсъствие служителите на ЦГМ му съставили фиш. Срещу последния, жалбоподателят възразил, след което му бил съставен АУАН, а въз основа на него и обжалваното НП. Иска се отмяна на последното.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично. Моли съдът да отмени атакуваното НП. Твърди, че от разпита в хода на съдебното следствие на св. Д се установява принадлежността на тротоара към

частен имот, който е прилежащ към сградата. Освен това, зад паркираните МПС се намирала пасарелка, изградена за преминаване на пешеходци.

Въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от юрк. ДЦ, с пълномощно по делото. Изразява становище, че обжалваният акт е правилен и законосъобразен и иска от съда да го потвърди.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят, ЕГН:*****, има постоянен адрес в гр. София, кв. Хиподрума, бул. „Цар Борис III“, № 19, вх. Б. Същият притежавал моторно превозно средство – лек автомобил марка „П“, с рег. № СВ 5272 ВХ.

На 07.02.2022 г., в 11:13 ч., жалбоподателят паркирал собствения си лек автомобил марка „П“ с рег. № ***** на ул. „Сотир Андонов“ до бл. 19, върху тротоара, на място неопределено за паркиране на пътни превозни средства /ППС/, като по този начин пречил за преминаването на пешеходци. Тази действия били възприети от св. Р. Б. П., който констатирал спрелия върху тротоара автомобил и отсъствието на водача и съставил фиш серия СО № 9064278/07.02.2022 г. по реда на чл. 186 вр. с чл. 178е от ЗДвП, а на водача била наложена глоба в размер на 50 /петдесет/ лева, за извършено нарушение на чл. 94, ал. 3 ЗДвП. Последният не е връчен на водача.

След като узнал за фиша, В. Г. Г. депозирал срещу него писмено възражение с вх. № 1816/14.02.2022г. по описа на ЦГМ. излагайки посочените и в настоящата жалба съображения и искане фишът да бъде анулиран.

В тази връзка и на основание чл. 186, ал. 2 ЗДвП, на 24.03 .2022 г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение серия А, бланков № 003227 от страна на свидетеля Р. П. – инспектор при ЦГМ, с който срещу В. Г. било повдигнато административнонаказателно обвинение за това, че на 07.02.2022 г. около 11:13 часа, паркирал в гр. София, на ул. „Сотир Андонов“ до бл. 19, собствени си лек автомобил марка „П“, с рег. № ***** върху тротоара на място, неопределено за паркиране на ППС. Актът е съставен в присъствието на нарушителя и му е връчен срещу подпис на същата дата. Същият е възразил на място.

Въз основа на съставения АУАН било издадено обжалваното наказателно постановление (НП) изх. № СОА22-РД11-583 на заместник кмет на Столична община, с което на жалбоподателя на основание чл. 22, ал. 5 от ЗМСМА във вр. с чл. 178е от ЗДвП и чл. 53, ал. 1 от ЗАНН е наложено административно наказание глоба в размер на 50,00 /петдесет/ лева за нарушение на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка, съдът възприе въз основа на показанията на свидетеля Р. П., депозирани в хода на съдебното следствие и приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства - фиш за глоба, серия СО, № 9064278, АУАН серия А, № 003227/24.03.2022 г., Наказателно постановление (НП) изх. СОА22-РД11-583 на заместник кмет на

Столична община, Заповед № СОА20–РД09-1060/13.01.2020 г. на кмета на Столична община, Заповед № РД09- 69/01.06.2021 г. на кмета на Столична община, Заповед СОА21-РД95- 62/11.03.2021 г. на кмета на Столична община, Допълнително споразумение № РД-12-2П-46 /01.02.2021 г., длъжностна характеристика за длъжността „Инспектор контрол паркиране“, Инструкция за работа на лицата на длъжност „Инспектор контрол паркиране“ и правомощията им по разпореждане на ПАМ и в хода на административнонаказателното производство по установяване на нарушения за неправилно паркиране на територията на Столична община, снимков материал, извадка от административната информационна система на агенцията по геодезия, картография и кадастър /АГКК/.

Съдът се доверява отчасти на показанията на св. П. по отношение на направените от същия констатации в акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ като в допълнение отчете изминалия период от време /близо година/ от датата на нарушението и липсата на ясен спомен относно конкретния случай. Съдът преценява показанията на св. Д като необективни и недостоверни, доколкото същите не съответстват на обективната действителност и са израз на субективните възприятия на свидетеля.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата срещу наказателното постановление е подадена в установения в чл. 59, ал. 2 от ЗАНН 14-дневен срок, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на проверка, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН, в това производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т. е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал.1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съобразно разпоредбите на чл. 189, ал. 1 и чл. 167, ал. 2 ЗДвП и приложената заповед за определяне на служби за контрол и длъжностни лица към същите, респективно чл. 189, ал. 12 ЗДвП и приложената заповед на кмета на Столична община за овластяване на точно определен неин заместник като наказващ орган. Същите са изготвени в рамките на установените в чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН срокове, както и в рамките на общия давностен срок. При съставянето на АУАН и НП, в частност при описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, както и при формулиране на нарушената разпоредба не са допуснати пропуски и неясноти, като същите отговарят по форма и съдържание на минималните изисквания на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Налице е съответствие между описаните факти, от една страна и посочената като нарушена, както и санкционната норма, от друга страна.

При съставянето на АУАН е допуснато нарушение на правилото на чл.

40 ЗАНН, свързано с участието на свидетели в процедурата по съставяне на АУАН. Видно от титулната част на акта, при съставянето на последния, участие е взел само един свидетел, което противоречи на разпоредбата на чл. 40, ал. 3 ЗАНН /по който ред се твърди, че е съставен АУАН/. Съдът обаче намира, че така визираното процесуално нарушение не е от категорията на съществениите, доколкото не води до засягане правото на защита на жалбоподателя.

Съгласно нормата на чл. 178е от ЗДвП: „Наказва се с глоба от 50 до 200 лв. лице, което паркира пътно превозно средство в паркове, градини, детски площадки, площи, предназначени само за пешеходци, **и на тротоари в населените места извън разрешените за това места**“.

Според чл. 94, ал. 3 от ЗДвП за престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. Допуска се престой и паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2,5 тона върху тротоарите само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци.

На първо място следва да се отбележи, че участъкът, върху който е бил паркиран автомобилът на жалбоподателя напълно се обхваща от дефиницията за тротоар, дадена в § 6, т. 6 ЗДвП, която предвижда, че „тротоарът“ е изградена, оградена или очертана с пътна маркировка надлъжна част от пътя, ограничаваща платното за движение и предназначена само за движение на пешеходци. Във връзка с доводите на жалбоподателя, че посоченото място попада в границите на частен имот, следва да се посочи, че за характеристиките му като „тротоар“ няма значение собствеността на имота, а дали отговаря на дефиницията за такъв. Изложеното наред с липсата пътен знак със специално предписание – Д19, означаващ „паркинг“ (за да се възприеме мястото като определено за паркиране на ППС) сочи по-скоро на неуредени с общината отношения при изграждане на въпросния тротоар, но не се отразява на извършеното нарушение. Мястото на извършване на нарушението следва да се отнесе към местата, неопределени за паркиране на ППС. Тук е мястото да се посочи, че приобщено по делото извлечение от информационната система на Агенцията по геодезия, картография и кадастър /АГКК/ не доказва право на собственост, а принадлежността на мястото към конкретен имот е без значение.

От представените по делото доказателства се установява, а посоченото не се и оспорва от жалбоподателя, че същият е паркирал автомобила си върху тротоара, перпендикулярно на оста на пътя, като по този начин обективно е възпрепятствал преминаването на пешеходци.

Отделно от това, наличието на „повдигната част“ (пасарелка) не освобождава адресатите на посочената като нарушена правна норма да

оставят разстояние най-малко 2 метра откъм сградите за преминаване на пешеходци, доколкото обслужва не преминаващите пешеходци, а обитателите на сградата.

От субективна страна съдът намира, че деянието е извършено при форма на вина пряк умишъл - жалбоподателят е съзнавал, че паркира МПС върху тротоара на място, неопределено за паркиране на ППС, както и че пречи за преминаването на пешеходци, и въпреки всичко е сторил това.

Изложеното по-горе препятства извод за това, че в конкретния случай е налице паркиране на паркинг, представляващ частна собственост, нестопанисван от Столична община. Съдът намира, че административнонаказващият орган /АНО/, върху когото пада доказателствената тежест в настоящото производство е ангажирал достатъчно доказателства в подкрепа на твърдението за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 94, ал. 3 ЗДвП, както и за самоличността на нарушителя.

Във връзка с възражението на водача относно мястото на извършване на нарушението, видно е че се касае не са бл. 19 в ж. к. „Хиподрума“ – такова твърдение липсва както в АУАН, така и в НП, а за бл. 19 на ъгъла на ул. „Стори Андонов“ и бул. „Цар Борис III“, който съвпада с постоянния адрес на жалбоподателя.

По изложените съображения обжалваният акт, следва да бъде потвърден.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 1 АПК АНО има право на присъждане на съдебни разноски. Такива обаче не са поискани и не се установяват направени, поради което и не следва да бъдат присъждани.

Така мотивиран и на основание на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 ЗАНН, Софийски районен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление /НП/ № СОА22-РД11-583 на заместник кмет на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на В. Г. Г. на основание чл. 22, ал. 5 от ЗМСМА във вр, с чл. 178е от ЗДвП и чл. 53, ал. 1 от ЗАНН е наложено административно наказание глоба в размер на 50,00 /петдесет/ лева за нарушение на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд – София-град в 14-дневен срок от получаване от страните на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____